

Тавре мардуми сарбаланди кишвар огоханд, имрӯз саросари дунёро вируси COVID-19 фаро гирифтааст, аз чумла дар Тоҷикистони азики мо низ олудагавии одамон ба ин вабои аср ба кайд гирифта шуд. Ҳукумати кишвар тамоми тадбирхоро роҳандозӣ намудааст, ки зудтар халки сарбаланду меҳанпараст куҳанбунёд ва соҳибхирати тоҷик ин рӯзҳои сахтро паси сар намояд.

Чунонки маълум аст, солимии чомеа яке аз ҳадафҳои стратегии кишварамон буда, Ҳукумати Ҷумҳурии Тоҷикистон барои баланд бардоштани сифат ва самарои хизматрасонии тиббӣ ҳамасола кӯшиш ба ҳарч медеҳад. Дар баробари ин захираи табибони ҳозир аз ҷониби Ҳукумати кишвар кадрдонӣ қарда мешавад. Дар ин рӯзҳои мушкил беш аз пеш дастгирӣ маънавӣ ва равонӣ табибон, ки воқеан “фароштаҳои сафедпӯш” ҳастанд, яке аз мақсадҳои аслии мардуми ҳудудиносу миллатдӯст мебошад. Ҳар як амали самаранок ва саршор аҳ меҳру муҳаббат ва самимият барои қулли табибон, тавонбахшу неруофар мебошад, ҷунки табибон ҳам инсон ҳастанд ва наметавонанд аз ғирудори рӯзгор ва иҷтимоӣ оӣ бошанд. Барои мардуми тоҷик ҳилъати сафед ҳамеша намое аз шафқат ва меҳрубонӣ мебошад.

Дониш, маҳорату малака ва таҷрибаи табибони тоҷик ба қулли тоҷикистониён умед мебахшад, ки дар муддати қутоҳтарин пеши роҳи паҳншавии COVID-19 –ро меғиранд, зеро онҳо меҳосбарони асили Синои оқил мебошанд. Табибон нафароне ҳастанд, ки дар навбати аввал дар рӯзҳои ҳурсандиву нишот ва мусибату мушкилии мардум шодишарику дармонбахши дарди онҳо ҳастанд.

Қормандони тиб ҳамҷун неруи соҳибэътибори чомеа, ки мардум ба онҳо боварии зиёд дорад ва дар маҳалҳо бевоқифа бо халқ сару қор доранд, баробари адои вазифаи қасбиашон, ҷун узви чомеа, барои ободони тозагии муҳити атроф дар ҳамқорӣ бо ҷамоатҳо баҳри саломатии қомил ва устувории оилаҳо, ҳифзи саломатии онҳо маслиҳатҳои муғид медеҳанд.

Итминони қомил дорем, ки қормандони соҳаи тиб ва беҳдошти минбаъд низ дастовардҳои ҳудро ағзун намуда, баҳри саломатии аҳли чомеа ва ояндаи неки насли имрӯзу фардо аз тамоми қудрати табобатӣ, ақлиниву зеҳнӣ, маънавӣ ва инсонғароӣ нах босамар ва муғид истиғода хоҳанд намуд. Ин талош ва тақопӯи ҳар яки Шумо табибони муҳтарам метавонад муҳимтарин омили рушди солимии чомеаи инсонӣ ва қамолоти насли солиму созандаи чомеа ғардад.

Дар ин мархилаи душвор ба кулли кормандони соҳа, ки дар тан хилъати сафед доранду бо дили гарму дасти сабуку нияти пок барои саломатии миллат хидмат менамоянд, барору комёбӣ, нерӯю матонат ва часорати созандаро меҳохем. Арзи меҳру ихлос ва самимияти ҳудро бо мисраъҳои зер анҷом бахшида, ба кулли табибони Тоҷикистони соҳибистиклол саломатию руҳбаланд буданро таманно дорем:

Табибон чисму чони одамият,

Ба дилхошон ҳамеша меҳру шафкат.

Хамебошанд бас осудахотир,

Агар бошанд одамҳо саломат.

Фирдавс Мирзоёров,

устоди ДМТ